

Bemærkninger til forslaget

Almindelige bemærkninger

Miljøankenævnet blev oprettet ved lov nr. 372 af 13. juni 1973 om miljøbeskyttelse. Det oprindelige lovforslag fremsat af den socialdemokratiske regering indeholdt ikke nogen bestemmelse om et ankenævn. Men som et led i et kompromis med Det Konservative Folkeparti om miljøbeskyttelseslovens gennemførelse blev ankenævnet indført.

Det fremgår af lovens forarbejder, at de beskikede medlemmer af ankenævnet ikke skal fungere som interesserepræsentanter, men som teknisk sagkyndige. De, der ønskede ankenævnet, havde utvivlsomt en forestiling om, at erhvervslivet herigennem kunne udøve kontrol med Miljøstyrelsens varetagelse af miljøinteresserne. Sådan er det da også kommet til at virke i praksis.

Siden miljøbeskyttelseslovens vedtagelse er Miljøankenævnet blevet klageorgan for afgørelser truffet efter en række andre love: lov om vandforsyning m.v., lov om begrænsning af svovlindhold m.v. i brændsel, lov om bortskaffelse m.v. af olie- og kemikalieaffald, lov om genanvendelse og begrænsning af affald, lov om råstoffer, lov om beskyttelse af havmiljøet, lov om kemiske stoffer og produkter, lov om by- og landzoner, lov om sommerhuse og camping m.v. og lov om miljø- og genteknologi.

Miljøankenævnet er hermed blevet et ganske centralt organ på hele miljøområdet.

Der er nu gået 14 år, siden Miljøankenævnet blev oprettet. Vi har fået en del erfaringer, og det er blevet tydeliggjort, at der er væsentlige problemer i det eksisterende klagesystem.

Skal en sag gennem tre instanser, er der stor risiko for en meget lang sagsbehandlingstid. På miljøbeskyttelseslovens område er den gennemsnitlige sagsbehandlingstid ved tre instanser $9\frac{3}{4}$ måneder.

Miljøankenævnet virker ofte som et omsvøbsdepartement, fordi nævnet i realiteten ikke er mere kompetent som teknisk sagkyndigt organ end Miljøstyrelsen. En lang sagsbehandlingstid vil som regel være til ugunst for miljøet. Miljøankenævnets

sammensætning og placering i systemet har ligeledes generelt været til ugunst for miljøet.

I konsekvens af den ændring, der blev gennemført i folketingsåret 1985-86 i miljøbeskyttelseslovens formålsbestemmelse, fremsatte Socialdemokratiet den 29. januar 1987 forslag til folketingsbeslutning om ændring af klage reglerne i miljøbeskyttelsesloven med flere love, se Folketingstidende 1986-87, forhandlingerne sp. 6451, sp. 9974 og Tillæg A sp. 3617. Forslaget havde til formål at forenkle ankesystemet samt at ændre ankenævnets sammensætning til et politisk sammensat organ ud fra den betragtning, at spørgsmål, der ikke kan afgøres tilfredsstillende ved en faglig, teknisk behandling i Miljøministeriets styrelser, er politiske spørgsmål og derfor bør afgøres af et politisk sammensat organ.

Beslutningsforslaget kom til 1. behandling sammen med et af Socialistisk Folkeparti fremsat forslag til folketingsbeslutning om ændring af lovgivningen vedrørende Miljøankenævnet, jf. Folketingstidende forhandlingerne 1986-87 sp. 7265, 9974 og Tillæg A sp. 4225.

Ved 1. behandling afviste et flertal i Folketinget at realitetsbehandle Socialdemokratiets beslutningsforslag, idet man henviste til det af miljøministeren den 30. oktober 1984 nedsatte arealudvalg, som bl.a. havde til opgave at behandle de forskellige ankesystemer inden for Miljøministeriets område.

Arealudvalget afgav den 30. juni 1987 delbetænkning over sit arbejde med ankesystemets organisation og ankeprocessuelle regler, herunder synspunkter vedrørende kredsen af klageberettigede.

Konklusionerne i Arealudvalgets delbetænkning har dannet baggrund for nærværende beslutningsforslag.

Socialdemokratiet er fortsat af den opfattelse, at ankesystemet bør forenkles. Som det fremgår af beslutningsforslagets tekst, mener forslagsstillerne, at det kan ske ved indførelse af et modificeret toinstanssystem. Afgørelser i miljøsager truffet af en kommunalbestyrelse eller et amtsråd skal kunne påklages til Miljøstyrelsen. Miljøstyrelsen har her-